

Γιώργος Σ. Κόκκινος

*πρότερον Θνητοί
μια νέα αρχή..*

Ποητικό Δράμα σε δύο Πράξεις

Γιώργος Σ. Κόκκινος

*πρότερον θνητοί
μια νέα αρχή..*

Ποιητικό Δράμα σε δύο Πράξεις

2018

Γιώργος Σ. Κόκκινος
ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΘΝΗΤΟΙ IV

Copyright: Γιώργος Σ. Κόκκινος
Αθήνα - Δεκέμβριος 2018

e-mail: gkokkk@hotmail.com

Εικαστική δημιουργία εξωφύλλου: Γιάννης - Στέλιος Παππάς
Φωτογραφική επιμέλεια: Μαρία Παρασκευοπούλου
Επιμέλεια έκδοσης: Γιώργος Σ. Κόκκινος
Φιλοξενία - υποστήριξη: eBooks4Greeks.gr

Επιτρέπεται η ελεύθερη διακίνηση στο διαδίκτυο

Πρόλογος του συγγραφέα - Ευχαριστίες

~~

Με το Πρότερον Θνητοί IV (μια νέα αρχή..) δραματοποιείται και ολοκληρώνεται μια πειραματική προσπάθεια μίξης παλαιότερων δημιουργιών μου, χρονολογούμενα από το 2005 μέχρι το 2018 και που αποτέλεσαν το έναυσμα αλλά και το περιεχόμενο του Πρότερον Θνητοί.

Στο τελευταίο μέρος κι ενώ ο Υάκινθος με την Υεμένη γνωρίζουμε ότι έχουν χωρίσει εδώ και μια δεκαετία συνεχίζοντας ο καθένας τους με διαφορετικό τρόπο τη ζωή του, επανασυνδέονται μετά την απρόσμενη συνάντησή τους.

Με το πρώτο βιβλίο της σειράς, που ουσιαστικά είναι μια ελεγεία για τον Έρωτα, ξεκινάει μια περιπλάνηση στα γνωστά ή άγνωστα μονοπάτια των ερωτικών σχέσεων, τα χνάρια αν θέλετε μιας αισθηματικής ιστορίας που διαιωνίζεται μέχρι το φυσικό τέλος των πρωταγωνιστών του.

Στο δεύτερο μέρος της σειράς, τα πρόσωπα της ιστορίας ψάχνουν για το νόημα της Ζωής αφουγκραζόμενοι τον παλμό της εποχής τους, στις ιστορίες που δημιουργούνται από τους μύθους και με την αστείρευτη ανάγκη για δημιουργία προσωπικών τους καταθέσεων σε στίχους και τραγούδια.

Στο τρίτο μέρος δε, που αποχωρίζονται ο Υάκινθος με την Υεμένη διαλύοντας έτσι τα όνειρα και τις προσδοκίες μιας παντοτινής αγάπης, οι δευτερεύοντες χαρακτήρες στο καφενείο, συνηγορούν με τον δικό τους τρόπο πως η ζωή δεν τα φέρνει πάντα όπως κανείς είχε προβλέψει.

Διαβάζοντας την τελευταία συνέχεια του έργου, που εξελίσσεται ακριβώς όπως εξελίσσεται η ζωή μας, ίσως διαπιστώσετε ότι βρίσκονται κάπου κρυμμένα αυτά τα μικρά ψήγματα ευτυχίας που περιμένουμε όλοι.

Για τις ανάγκες του έργου αλλά και τις ανάγκες της ρίμας, δανείστηκα μόνο το όνομα, όχι όμως την χάρη και τον χαρακτήρα της Οφηλίας, του Σαίξπηρ.

Για την στήριξη στη δημιουργία της σειράς αλλά και την διάθεση των βιβλίων ευχαριστώ θερμά την ιστοσελίδα *eBook4Greeks*. Για τους πίνακες που έντυσαν τα τέσσερα βιβλία της σειράς, τον Γιάννη-Στέλιο Παππά.

Για τις φωτογραφίες που χρησιμοποιήθηκαν στο τέταρτο βιβλίο, ευχαριστώ από καρδιάς για την προσφορά αλλά και την επιμέλειά τους, την Μαρία Παρασκευοπούλου. Το τέταρτο βιβλίο ήταν το πιο οδυνηρό ως προς την ετοιμασία του καθότι τεχνικά προβλήματα εμπόδισαν μέρος την σύνθεση.

Καλή ανάγνωση! Ως μια ελεγεία για την επανασύνθεση των ανθρωπίνων σχέσεων, θα συνεχίζεται με τον τρόπο που συνεχίζεται η ζωή μας!

Με εκτίμηση

Γ.Σ. Κόκκινος

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

Υάκινθος

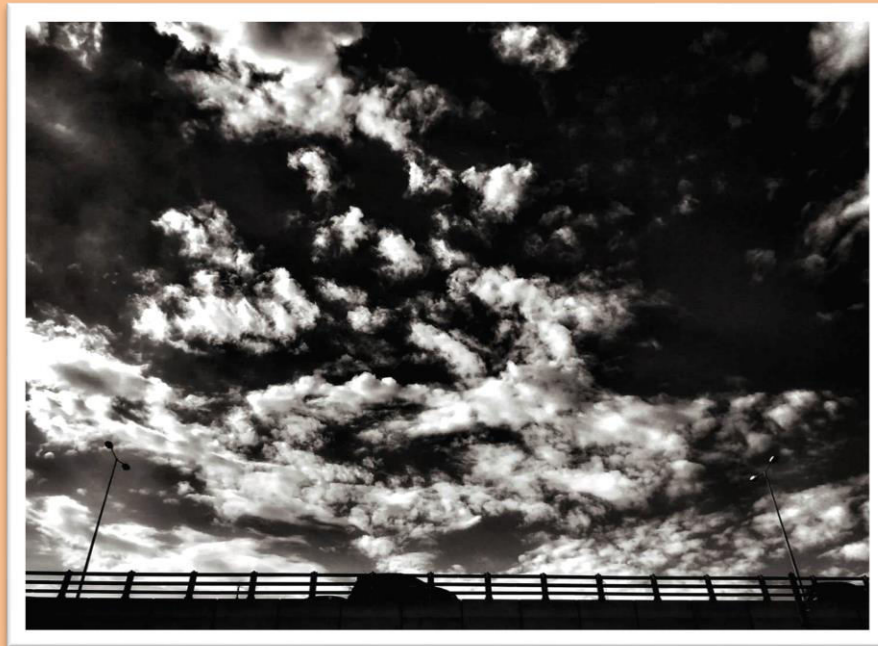
Υεμένη

Οφηλία

Αφηγητής

Χορωδία

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Υάκινθος

*Το μαύρο παραμύθι μου γεννήθηκε μια νύχτα
σ' ένα Σεπτέμβρη σκοτεινό όπως τα παραμύθια
πενήντα-ένα χρόνια πριν που χάθηκε το φως*

*η πρώτη λέξη που έμαθα "σταμάτα και ξεκίνα"
ξεκίνησα με την αυγή και τέλειωσα τυφλός*

*να πεις πως ήμουν άδικος, φτωχός κι αδικημένος
αλήτης ίσως του έρωτα κι αγύρτης της ψυχής;
αλχημιστής, φιλόσοφος και ρόδο πικραμένο
στο μνήμα πάνω γράψτε μου "χαμένος της ζωής"*

τα πήρα και τα σήκωσα, τα γράμματα, τις λέξεις
μετά τα περιέλουσα με πράγματα δικά μου
από το μίγμα πρόβαλλε μι' αγάπη στην καρδιά μου
και να, με εγκατέλειψε σαν 'ξώγαμο παιδί

χημεία θέλει ο έρωτας κι ωραία παραμύθια
μα είναι αλήθεια, έζησα και πρέπει ν' ακουμπήσω
να ξαποστάσω ελαφρά στο χώμα που γεννήθηκα
κι αυτό αν με χρειάζεται, ε! ας με πάρει πίσω

να προσκυνάω έμαθα και να ζητώ συγνώμη
συγνώμη όμως τίμια, για λόγο σοβαρό
όχι αστεία συγνώμη για κάποιο πρόσφατο
κι αστείο χωρισμό, όχι!

- ούτε στον εαυτό μου δε θα το συγχωρούσα -

παρ' ό,τι είπα κι έκανα, μ' αντρίκεια λόγια
ένα μου έμεινε απωθημένο τόσο
που το μυαλό ασυναίσθητα, ολοένα, τριγυρνά
σα μεθυσμένο τόξο
ήταν εκείνο που έχασα στο τρένο το στερνό

μια στάση ίσως της ζωής που λέγεται “γυναίκα”

δεν έμαθα, δεν ξέρω, πως να σας το πω;

- δεν έμαθα πως ξέφυγε από μένα -

εγώ που όλα ήθελα, λίγο να τα γευτώ

φεύγω από τώρα, μη με προλάβουν τα χειρότερα

έτσι, επειδή ψέλλισα με τόλμη “σ’ αγαπώ”

η πρώτη λέξη που έμαθα “σταμάτα και ξεκίνα”

η δεύτερη “μαμά-μπαμπάς” και “φίλος-αδερφός”

η τρίτη λέξη μ’ έκαψε, τη φώναξα “γυναίκα”

με πρόδωσε, με σκότωσε, με έκοψε στα δυο

πενθώ για το δικό μου το χαμό, γι’ άλλον κανένα

για το δικό μου τ’ όνειρο που χώρισε στα δυο

γι’ αυτό μην κάνετε όνειρα, λαχεία μετρημένα

κληρώνει σ’ έναν μια φορά και πάει στο καλό

κι οι άλλοι στον παράδρομο, θυμούνται μια γυναίκα

που όπως και να την πεις, σκιάζεσαι

φοβάσαι μήπως τ’ όνειρο σε βρει και σε πλακώσει

κερδίζοντας τον λήγοντα στο τυχερό λαχείο

φτάνει, πολλά είπα, απλά τυπώστε στο μυαλό
τα χρόνια μετρημένα, κλείνω τα πενήντα-ένα...

Χορωδία

Επάνω στα πολύχρωμα ανθάκια της αυλής μου
πλατσούριζε στα μουλωχτά, στο βιός μου μια ουρά
κι από το φτέρωμα το γκρι πήρα να ζωγραφίσω
ένα μπουντρούμι, φυλακή με κίτρινο σκαρί

έκανα σύντομη ζωή, μα πιο πολλές στερήσεις
κι από παιδί ταξίδευα χτίζοντας μια ζωή
λάθος που επιθύμησα άλμπουρο να 'βρω τύχη
στις πλάτες μου τα κρίματα, σημαία ένα φιλί

ήταν μι 'αγάπη χωνευτή κατάχωτη στις φτέρες
που 'δωκε λόγο η αφορμή και κίνηκε να ορμήσει
να κατακτήσει κορυφές πέρα απ' τη Σαντορίνη
ανάμεσα σε γάιδαρους και γιοτ της αρπαχτής

έδωκε κι έναν πήδουλα κι έφτασε τέρμα πάνω
όπου τ' απέραντο γαλάζιο δένει μ' ένα σχοινί
λύθηκαν οι αγάπες και το 'πιανε άσπρο πάτο
στου Άη Νικόλα το στρατί και στο hotel Φανή

επάνω στα πολύχρωμα ανθάκια της αυλής μου
κείτονται έτσι απρόσμενα στιχάκια της στιγμής
συνθέτουνε το παζλ που θες να κατακτήσεις
ε! ράφτα, κάντα ένα πανί και γίνε ο νικητής...

Α' ΠΡΑΞΗ

Αφηγητής

*Αστείρευτες στην ομορφιά σας, μαργαρίτες
κι άγρια τριαντάφυλλα του κάμπου, σαν κόκκινες σελίδες
ένα πολύχρωμο μπουκέτο ανθών, σε μια γυναίκα που γιορτάζει
κι αναζητά την ουράνια συντροφικότητα στα αμίλητα ξημερώματα του
Παραδείσου
και τα μακάβρια απογεύματα της Κολάσεως.*

*Εκεί που η ψυχή, μένει να στέκει, κάπου ανάμεσα στο μεταίχμιο
το καθαγιασμένο καθαρτήριο της μακροβιότητάς της
εκεί που η ψυχή δεν έμαθε, να ξεχωρίζει δρόμους με σκαλοπάτια
μήτε νόμους φτιαγμένους στα μέτρα και τα σταθμά των κατακτητών.*

*Αναγκάστηκε να παραμένει, χρόνια αναποφάσιστη, μετέωρη
υπομένοντας τα φρικτά βασανιστήρια της πανανθρώπινης γκλαμουριάς
όταν κάποιοι αναρωτήθηκαν γοερά, αν υποκρύπτεται δόλος, ζηλοφθονία,
έγκλημα πάθους, μοιχεία
κι όταν κάποιοι λογαριάζανε τα χρήματα.*

“Πόσα σου δίνω, να την αγοράσω μάγκα μου;”

“Το κορμί μου όσο θέλεις, την ψυχή μου ποτέ!”

Στην ουσία, το βάθος της, φτάνει ίσα μ' ένα καταπράσινο χωράφι
που απλώνεται στον απέραντο κάμπο, ανάμεσα στις βουνοκορφές
πιο χαμηλά ίσως από το ύψος της θάλασσας, πιο ψηλά
από τον πλησιέστερο πολιτισμό, γεμάτο από κατακόκκινες
πασχαλίτσες που φτερουγίζουν από λουλούδι σε λουλούδι
κι ύστερα ακολουθώντας κατά γράμμα, τη γενετήσια πράξη
τοποθετούν άξιους απογόνους στα καταπράσινα φύλλα.

Παρθένο το χωράφι, απάτητο από πόδι ανθρώπινο
εκεί που συνυπάρχουν αρμονικά, τ' αγριόχορτα με τις τουλίπες
τα βάτα με τις παπαρούνες, και τ' άγρια τριαντάφυλλα
με τις λευκές μαργαρίτες, πλημμυρισμένες από πληθυσμούς εντόμων
και πασχαλίτσες με μαύρες βούλες, για να υπάρχει χρωματική αντίθεση.

Αμφιβάλλω αν θα υπήρχε, έστω κι ένας άνθρωπος στον κόσμο
να εκτιμήσει χρηματικά αυτό το τοπίο, που μοιάζει με έργο τέχνης
σαν πίνακας ζωγραφικής, με ανωνύμου Υπερανθρώπου την πατρότητα.

Ας πούμε, πόσο θα μπορούσαμε να πουλήσουμε τις μαργαρίτες
ή πόσο θα στοίχιζαν οι κόκκινες πασχαλίτσες με τις μαύρες βούλες;
Έπειτα είναι και τα βουνά στην άκρη του τοπίου, που αυξάνουν την τιμή
πόσο θα μπορούσαμε να ξεπουλήσουμε, τέσσερα μεγάλα βουνά

ένα στην κάθε άκρη του πίνακα, έτσι που τελικά να κρύβουν
όλη τη μαγεία του έργου, από τον ανθρώπινο οφθαλμό;

Εκεί παρέμενε χρόνια η ψυχή, αναπτύχθηκε παράλληλα με το Σύμπαν
στο χωροχρόνο της θεϊκής μεταβάσεως, από το καθαρτήριο στο απόλυτο
εισπράττοντας απλώς, τα ανεπαίσθητα ζουζουνίσματα των εντόμων
και τα τσαλαπατήματα, από τις μυριάδες κατακόκκινες πασχαλίτσες.

Μας λείπει μόνο η μελωδία, η μουσική είναι βασικός παράγοντας
προκειμένου να συμπληρώσουμε τον πίνακα με αρμονία
θα πρότεινα τους ήχους ενός μουσικού οργάνου, μιας άρπας ίσως
που εκτελεί πιστά τα *divertissements for solo harp* του *Caplet*
ή στην καλύτερη των περιπτώσεων, το μελωδικό σάλπισμα τρομπέτας
σαν προάγγελο της δίκαιης συναλλαγής, με τον υποψήφιο κάτοχο.

Και συνάμα, ο διαπεραστικός και βαθύς ήχος της σάλπιγγας
να καρφώνεται σα μαχαίρι στην καρδιά, στο στήθος, στα γόνατα
να ηλεκτρίζει το περιβάλλον, σα γυμνό καλώδιο υψηλής τάσεως
σαν αμαξοστοιχία που τρέχει και συνθλίβει στο διάβα της το κάδρο
από μηχανής Θεός που μ' έναν κεραυνό του, το καταστρέφει την ίδια
στιγμή...

Υάκινθος

Ανοίγω παράθυρο στη νέα αγάπη

κι αυτή η αγάπη είναι διπρόσωπη

αίμα - νερό

δάκρυ - αγκάθι

θάλασσα - πίκρα

χαρά και καημός

τί μου 'χεις τάξει; τί μου 'χεις τάξει;

σ' όλα τ' αστέρια, η καρδιά να πατήσει γερά

κι αγκαλιά με φιλιά, να σταθεί και να κλάψει

τί μου 'χεις στάξει; τί μου 'χεις στάξει;

στάλες που γίνονται

άμμος - αστρόσκονη

χώμα - κραυγή

θησαυρό να σκορπίζουν στην πλάση

φύκια στολίδια, το χρώμα ν' αλλάζουν

τα μάτια να παίρνουνε, το πορφυρό

και στα παλάτια που 'χεις σχεδιάσει

τα ροδοπέταλα στήνουν χορό

αυτή η αγάπη είναι διπρόσωπη
χάδι σαν άμμος και σκέψη τρεχάτη
λόγια που ζήλειψαν και τα ρολόγια
κι έμεινε ο χρόνος σε μας τους δυο

έλα Οφηλία, κερνώ αμαρτία, ζητώ μουσική
από τα δάχτυλα που όταν φιλώ
κύματα σβήνουνε, το στεναγμό

έλα Οφηλία, κόψε στα τρία τις νότες που σέρνονται
όσο δειλιάζω σε πλησιάζω, πάνω στους ώμους καράβια μετρώ
στρώνω χαλί την καρδιά να περάσουν πολλά "σ' αγαπώ"

εκείνα που σ' έφεραν κι είμαι θυσία
λάβα καυτή και φωτιά, αμαρτία τρελή
φέτος τα όνειρα, που 'χα για εικόνισμα
χύνονται πάνω σ' ασημένιο κορμί

τί μου 'χεις τάξει; τί μου 'χεις τάξει;
δώρο στα βλέφαρα του έρωτα η πράξη
κι είμαστε ήρωες ενός θεάτρου

που στη μαρκίζα ψηλά αναβοσβήνει

“απόψε η αρχή”...

Οφηλία

Στο σκοτεινό μικρό δωμάτιο ανθίζει ένα λουλουδάκι
κάποιος το βάπτισε Αστέρι, αλλά τ' αστέρια δε τα βλέπει.

Φυλακισμένο παραμένει χρόνια τώρα, όλο κλαίει
και μεγαλώνει από τις στάλες της τρύπιας οροφής
σα ρέουν ελεύθερες απ' τις σταγόνες της βροχής.

Κάποιος το φώναζε Αστέρι, μα τ' αστέρια δε τα ξέρει
δεν έχει δει ούτε τον ήλιο, μήτε το φως της χαραυγής
είναι σκυμμένο κι όλο κλαίει, σα τη μιζέρια του όλο λέει
και μοναχό μονολογεί..

Δεν έχει ελπίδες, ούτε οράματα
δεν έχει όνειρα, μήτε αξίες
δεν το ποτίσανε, δε του μιλήσανε
μόνο τα δάκρυα λίγο αν τ' αγγίξανε
και το χαϊδέψανε λίγο οι μνήμες.

Κάποιος το βάπτισε Αστέρι, μα δε το πλάνεψε ποτέ τ' αγέρι
στο σκοτεινό μικρό δωμάτιο όπου τ' αστέρια δεν τα κοιτά.

Μικρό σκυφτό μου λουλουδάκι, άνοιξε τα πέταλα, φύσα αεράκι
διώξε τη θλίψη του και τη μιζέρια
παρ' το μαζί σου και δείξε του τ' αστέρια.

Στο σκοτεινό μικρό δωματιάκι, λείπει από σήμερα το λουλουδάκι
κάποιος το φώναζε άλλοτε Αστέρι. Τώρα πια λάμπει κάθε νυχτιά...

Υάκινθος

Έλα κοριτσάκι, μην αργείς
ακούω τρένα να σφυρίζουν στους σταθμούς της ζωής
και τις λεωφόρους
πάτα το κουμπάκι της δικτυακής τηλεόρασης

σε κοιτούν απ' το γυαλί της, τα μάτια μου απορημένα
- τώρα η τεχνολογία προστάζει νέες μεθόδους
απεικόνισης της χρήσιμης πληροφορίας του σώματος -

οι κουκκίδες μωρό μου οι κουκκίδες, φακίδες
μικρούλες συνθέτουν τα μάτια, τα μαλλιά σου, τα χείλη

το λαιμό, το στήθος, τους γοφούς και τις καμπύλες σου

όλα καταγράφονται στα προσωρινά μου αρχεία
στο σπέρμα, ομορφιά μου που μαζεύεται-μαζεύεται-μαζεύεται
και χύνεται-ξεχύνεται γοργά και βιαστικά πάνω στις ρώγες σου

όλα καταγράφονται στις σκέψεις μου

σε βλέπω-σε αγγίζω-σε ποθώ

μα η όψη σου είναι γυάλινη

η αφή σου σαν το πέλαγο

σε οσφρίζομαι-σε γεύομαι τρελαίνω τις ορμές σου

σαστίζω με τις λέξεις που κολλούν στα δόντια σου

μαζεύονται-μαζεύονται-μαζεύονται και χύνονται-ξεχύνονται

γοργά και βιαστικά πάνω στις ρώγες σου...

Οφηλία

Μου χτύπησε την πόρτα, αυτός ο όμορφος Θεούλης

αυτός ο ομορφούλης ντε! με τη φαρέτρα του

που ρίχνει τα βελάκια του σ' ανύποπτες στιγμές

στην κάθε μια καρδιά της οικουμένης.

Συνέβη το μοιραίο μόλις άγγιξα τα χέρια σου
μιαν ώρα που δειλά τα χείλη σμίξαν
θυμάμαι ήταν Άνοιξη. Ω, ναι! Φεβρουάριος, απόγευμα
και πίναμε στο λιόγερμα φιλιά! Αχ, με τρελαίνεις!

Τα λόγια μου απ' το τρακ πως τρεμοπαίζανε στα χείλη
μα μες την αγκαλιά σου όλα μου πέρασαν
να ξέρεις, είσαι φάρμακο που και νεκρό ανασταίνεις
θυμάσαι πως τα λόγια μου ξεκίνησαν; “με θέλεις;”

Κι εσύ αστέρι μου όμορφο, πνοή απ' την πνοή μου
αμέσως αποκρίθηκες με μια γλυκιά αγκαλιά σου
τα χέρια μας, λες χόρευαν, σκοπούς Ιταλικούς
και κόλλησε το πρόσωπο, στο πρόσωπο! Μ' ακούς;

Μου χτύπησε την πόρτα, αυτός ο άπαιχτος Θεούλης
που κάνει όλα τα πλάσματα να νοιάζονται για κάποιον
αυτός που μου σημάδεψε για πάντα την καρδιά σου
γι' αυτό και η μισή είναι δικιά σου... Μ' ακούς;;

Υάκινθος

Απόψε συνθέτω μαγεία

πρότερον θνητοί IV

στα όνειρα δίνω ουσία, φαιά

στα όνειρα, τα μάτια τα θεία

στα χέρια που τόσο με κράτησαν

στα νύχια που χρόνια με μάτωναν

σε στόμα γιομάτο χημεία

απόψε κρατώ τη μαγεία

σε δική μου μικρή ιστορία

παραμύθι παλιό, σα γλυκιά αμαρτία

τιμόνι της Άνοιξης, πάθος

με γιάτρεψες, μ' έμαθες

με γέμισες χρόνια εμπειρία

στους ήχους που βρήκα στο δρόμο

στα φύλλα ενός δέντρου που μάτωνα

στων ρόδων το μίσχο, η αγάπη λατρεία

να κόβεται τώρα στα τρία

στα πέντε, στα δέκα κομμάτια

στα χίλια διακόσια είκοσι τρία (1223!)

σου φωνάζω ακόμα. Μ' ακούς;
μουσική που με πλάνεψες
τραγούδια φεγγάρια, ρυθμών απαρτία

δυο νότες, πεντάγραμμα

ένα, δυο, τρία

οι νότες

οι νότες

οι νότες στρατιώτες

ντιν-νταν, ντιν-ντον

ντιν-νταν, ντιν-ντον

Οφηλία...;

Στ' αγέρι που τ' άστρα μετράει
τ' αέρι, τα χέρια σηκώνει, πετάει
φυσάει βοριάς, ξεφουσκώνει, φυσάει

μικρό μου σπουργίτι σε παίρνει
σε παίρνει η Άνοιξη, φεύγει και πάει
και πάει μακριά κι όλο φεύγει, πετάει

σε παίρνει μαζί του τ' αγιάζι
το σάπιο παράθυρο μπάζει
σου φωνάζω ακόμα. Μ' ακούς;

κρυώνω απόψε, παγώνουν τα δάκρυα
κρύσταλλοι, στάλες, δροσιά, υγρασία

ένα, δυο, τρία

οι νότες

οι νότες

οι νότες στρατιώτες

ντιν-νταν, ντιν-ντον

ντιν-νταν, ντιν-ντον

αιώνες προσμένω για να 'ρθεις
τις λάμπες τα βράδια ν' ανάψεις
καντήλια, κεριά και λαμπάδες να κάψεις

στο χρώμα, στο χρώμα
της θάλασσας τ' άσβεστο
γαλάζιο, απέραντο, αιώνιο χρώμα

απόψε συνθέτω μαγεία
γυναίκα, κυρία, μικρή μου Κυρία
δυο νότες, πεντάγραμμα
ένα, δυο, τρία
οι νότες
οι νότες
οι νότες στρατιώτες...

Οφηλία

Ζήτησες να σου γράψω ένα ποίημα
μα δεν ξέρω να γράφω ποιήματα. Μιλάω αλήθειες

κι όλα αυτά που έγγραφα κι έγγραφα κι έγγραφα
τα 'κλεισα σ' ένα τσουβάλι και έγγραψα απ' έξω
"στην αγάπη, όταν έρθει, να τα βρει όπως τ' άφησα"

ντυμένη στα ροζ. Ντυμένο στα ροζ σε περίμενα

μαζί θα διαβάσουμε τα μαθήματα, να περάσουμε την τάξη

"Βασικές αρχές μιας ερωτικής αρμονικής συμβίωσης"

"Πίστη και λατρεία στη ζωή ενός άντρα και μιας γυναίκας"

“Στοιχεία ερωτικών απωθημένων σε μια σεξουαλική σχέση”

μ' έλιωσες απ' την πρώτη σου λέξη
σαν παγωτό ξυλάκι με άρωμα τριαντάφυλλο
σ' ένα παγκάκι της Άνοιξης, το ζεστό Φλεβάρη
δείξε μου τι φοράς κάτω απ' το κορμί σου
τις νύχτες που κυλάνε τα δάκρυα στα χείλη σου

άσε με ν' ακουμπήσω τα χέρια
να γιατρέψω τους αλλεπάλληλους οργασμούς σου
τώρα που η ζωή μας ανήκει
τώρα που παίρνουν φωτιά τα όνειρα της ευτυχίας

κι όλα αυτά που έγγραφα κι έγγραφα κι έγγραφα
παρ' τα, δικά σου είναι, στα χαρίζω με την αγάπη μου
για να μάθεις τι κρύβει το πρόσωπό μου
όταν με φιλάς στα μάτια...

Χορωδία

Θέλω να προσκυνήσω μ' ένα χλωμό φεγγάρι
όπως βαρούν τα τύμπανα, στους ήχους της καρδιάς
μιας χορωδίας φλόγα, να 'μαι χορδή που σπάει

κι όλα τ' αστέρια να 'χουνε το χρώμα της φωτιάς

θέλω η ζωή να στάζεται, στάλες απ' τ' άγγιγμά σου

με τ' αλμυρά χαστούκια της, δάκρυα να μετράει

όπως τ' αμπάρια σχίζονται στα μακρινά πελάγη

και τα πανιά κυκλώνουνε το πλοίο και πετάει

απ' τον πλανήτη που 'φτασα, τα μάτια σου δεν έχω

κι η μουσική ακούγεται στέρφα μονοκραυγή

φίλα με κι έτσι μίλα με, έλα κι αγάπησέ με

λυσ' τα μαλλιά σου να 'ρθουνε άγγελοι και Θεοί

αχ πριγκηπέσσα να 'νωθε το βλέμμα σου ο Βαρδάρης

τα μακρινά χιλιόμετρα να 'ταν μια σπιθαμή

κι απ' τα φτερά εν' αγέρι να 'ρχοταν να σε πάρει

στους μυθικούς ορίζοντες που 'καμα προσευχή

αχ πριγκηπέσσα γύρεψα το μίσχο των χειλιών σου

λουλούδι μου πανέμορφο, παρθένο μου πουλί

κι αν τη ζωή μου ζήλεψα να δώσω στη ζωή σου

με πλάνεψε ο Έρωτας κι επέστρεψα στη Γη

απ' τον πλανήτη που 'φτασα, τα μάτια σου δεν έχω
κι η μουσική ακούγεται στέρφα μονοκραυγή
φίλα με κι έτσι μίλα με, έλα κι αγάπησέ με
λυσ' τα μαλλιά σου να 'ρθουνε άγγελοι και Θεοί...

Υάκινθος

Στην ψησταριά έψησα τοστ με μαγιονέζα
με τρίματα βασιλικού το στόλισα, με δυόσμο και κανέλα
γιατί μου είπανε πως καίει αναμνήσεις και το λίπος παραισθήσεων

και δεξ με πως κατάντησα, σαν άρρωστο σπουργίτι
που πέταγε αμέριμνο ζητώντας συνταγή
να πάρει λίγο δύναμη απ' τους χυμούς, τα πάθη
το έτερόν του ήμισυ νομίζοντας θα βρει
κι αφού συμφωνηθήκανε τα πάντα για ν' αρχίσουν
κουμπάροι μπήκαν τα πουλιά και ο παπάς, γιατί
παρήγγειλαν τα στέφανα από χρυσό κριάρι
ξεχείλισε κι η μαγιονέζα απ' το ψωμί.

Ανθρώπους τόσους γνώρισα με κάποια ιστορία
που είχε ο καθένας τους να πει με τη σειρά
τις άκουγα αλληλένδετες, δεμένες μία-μία

και πίστεψα πως έμαθα πολλά

μα μία δεν κατάλαβα, χωρίς αλληλουχία
να σπάζει έναν έρωτα στη μέση κεραυνός
που έπεσε ανέλπιστα σε μέρα εν αιθρία
και έπνιξε τους δύο ο στεναγμός

αλίμονο, το ψέμα είναι γιατρός
κι η αλήθεια μια σκληρή αφετηρία
του τρένου κάποιος έρημος σταθμός
μια άδεια, νεκρωμένη πολιτεία...

Οφηλία

Σταμάτα να μιλάς, πιάνει βροχή
το θρόισμα ν' ακούσω του ανέμου
τις στάλες της βροχής θα ερωτευτείς
αν δεις με πόσα δάκρυα οι πληγές μου
μετρήθηκαν. Χωρίς να φοβηθείς

η μία στάζει ψέματα, η άλλη υποκρισία
η τρίτη παραπλάνηση κι η τέταρτη ουσία

γιατί είναι κρυμμένη κάθε γλύκα στη ζωή
η αλήθεια φανερώνεται με πόνο και μανία
- κι αν έρθει η στιγμή για να χορέψουμε μαζί
ομπρέλα να κρατάς στην τρικυμία -

σταμάτα να μιλάς, φυσά τ' αγέρι
μου παίρνει τα μαλλιά με βία ο άνεμος
μου πήρε την αγάπη με την ίδια ευκολία
και νιώθω πια χαμένη κι απροστάτευτη...

Υάκινθος & Οφηλία

Αλίμονο, το ψέμα είναι γιατρός
κι η αλήθεια μια σκληρή αφετηρία
του τρένου κάποιος έρημος σταθμός
μια άδεια, νεκρωμένη πολιτεία...

Υάκινθος

Και το μόνο φαγητό
μπισκοτάκια στο ντουλάπι, μπισκοτάκια στο ψυγείο
μπισκοτάκια νόστιμα, αναδευμένα στο παγωτό
μπισκοτάκια εύθραυστα, εμπορικά και τυποποιημένα

συνοδευόμενα συνήθως με κηδεμόνα τον χυμό
σε γυαλιστερή συσκευασία, βιομηχανοποιημένα
γιατί χορτάσαμε από τσάμπα έρωτες και τσάμπα μάγκες
γιατί μας κάτσανε σαν πέτρες στο στομάχι οι ενοχές

μπισκοτάκια στο ντουλάπι, μπισκοτάκια στο ψυγείο
μπισκοτάκια νόστιμα, αναδευμένα στο παγωτό

σε γυαλιστερή συσκευασία, βιομηχανοποιημένα
κι είναι το μόνο φαγητό...

Οφηλία

Εκίνησε μικρός και γίνηκε μεγάλος
σα μίκρυνε τα δύσκολα και τα 'καμε αστεία
κοιτάτε ορμή! του βασιλιά ο γιος
στο χρήμα λέει όχι, στην αγάπη δίνει αξία

και μια και δυο και δεκαδυό, τον βάλαμε για αρχηγό
περπάταγε και κάλπαζε, τον κόσμο όλο άλλαζε
και μια και δυο και δεκατρεις, ποια αγάπη πρίγκιπα να βρεις;
κορίτσι ένα αγάπησες και την καρδιά του ράγισες.
Συνάντησε στα πέρατα, του κόσμου όλα τα τέρατα

με δυο σπαθιά, μ' ένα λοστό και μ' ένα ρόδο φυλαχτό
ξεσπάθωσε τα τέρατα, που διέταζαν αγέρωχα
με δυο σπαθιά, μ' ένα λοστό, τον πήραν όλοι για τρελό
και μια και δυο και δεκαδυό, τον βάλαμε για αρχηγό
περπάταγε και κάλπαζε, τον κόσμο όλο άλλαζε
και μια και δυο και δεκατρεις, ποια αγάπη πρίγκιπα να βρεις;
κορίτσι ένα αγάπησες και την καρδιά του ράγισες
κοιτάτε οργή! του βασιλιά ο γιος
στο χρήμα λέει όχι, στην αγάπη όση-όση
και μια και δυο και δεκαδυό, απέμεινε έρμο κι ορφανό
κι ας σκότωσε τα τέρατα, στου κόσμου όλου τα πέρατα
και μια και δυο και δεκατρεις, αν τύχει φίλε να τον δεις
μην πεις τι κάνει η αγάπη του, παρηγοριά στο δάκρυ του...

Υάκινθος & Οφηλία

Αλίμονο, το ψέμα είναι γιατρός
κι η αλήθεια μια σκληρή αφετηρία
του τρένου κάποιος έρημος σταθμός
μια άδεια, νεκρωμένη πολιτεία...

Β' ΠΡΑΞΗ

Αφηγητής

Σκόνη και μελάνι με κυκλώνει.

Κάτι δεν πάει καλά.

Έχω πάθει παράκρουση, έχω πάθει παράκρουση.

Ακούστε τα πουλιά που τραγουδούν.

Πεθαίνουν τραγουδώντας και γλιστρούν πάνω στα καλώδια.

Στρίβω το νόμισμα για ν' αλλάξω σελίδα στα περασμένα λόγια.

Έχω γεμίσει ένα τετράδιο βλακείες
έχω γεμίσει ένα τετράδιο βλακείες.

Γράφω για μένα

λέξη-λέξη

Έχω κάνει αίτηση, περιμένω τ' αποτελέσματα.

Μια ζωή περιμένω.

Περιμένω.

Μια ζωή σε περίμενα.

Έχω κάνει αίτηση στο Θεό να με πάρει στην αγκαλιά του.

Περιμένω στη Γη.

Κάθε μέρα μαγειρεύω πουρέ με τοστ.

Βάζω μέσα τα ληγμένα κι ύστερα τα αλέθω στο μπλέντερ και τα πίνω
λιωμένα.

Γράφω γαλάζια

με γαλάζιο μελάνι.

σαν τον ουρανό όταν δεν έχει συννεφιά
και τη θάλασσα όταν δεν έχει φουρτούνες.

Μια καταγάλανη θάλασσα παραδίπλα.

Είναι πολλά τα χιλιόμετρα και λίγο το κουράγιο που έμεινε.

Αγόρασα ένα δερμάτινο χαρτοφύλακα για τα υλικά της φυγής.

Γιώργος Κόκκινος

Με τα δώρα σου θ' αγοράσω το σχοινί.

Κάθε μέρα περιμένω

κάθε μέρα σε περιμένω.

Σχίστηκαν οι χορδές μου να σε φωνάζω.

Κοιτάζω χαμηλά

φαντάζομαι τα ψηλά

πέφτω στα μαλακά

γίνομαι Περσικό χαλί

ξυρίζομαι μια φορά τη βδομάδα

δεν μ' απασχολεί το αύριο.

Μου μείνανε, ένα μπουκάλι γάλα

μισό κιλό τυρί και βούτυρο.

Κουράστηκα να το φωνάζω.

Οι φίλοι με ρωτάνε που έχασα το χαμόγελο.

Δε μιλώ πια.

Γράφω για μένα, όχι για σένα.

Στον απέναντι λόφο δεν υπάρχει πολιτισμός.

Το εδώ είναι γύρω από μένα.

Δεν υπάρχει κανείς να μ' ακούσει όταν μιλάω.

Σέρνομαι στα τέσσερα, σε κομμάτια, στις σόλες.

πρότερον θνητοί IV

Κανείς δε με βλέπει.

Περνάει το τρένο

νυστάζω

σφυρίζουν οι ράγες.

Έχασα την αγάπη μου

κάτω απ' τα κουρασμένα της πόδια.

Τα έπινα γουλιά-γουλιά και μέθυσα απ' το γαλάζιο.

Τα ήπια!

Βυθίζεσαι μέσα τους

κολυμπάς με τις ώρες.

Για μένα, όχι για σένα.

Έγινα κόκκινος, μπλε, φούξιας.

Έγινα πράσινος, ωχρός κι έμεινα μαύρος.

Ήρθα κι έκατσα πάνω στο χαλάκι του μπάνιου σου.

Με όποιο χρώμα και να σε ζωγραφίσω, θα κλάψω.

Γράφω για μένα.

Πίνω το μαύρο κι ατενίζω τα γαλάζια μου όνειρα.

Καπνίζω μπλε τσιγάρα κι έχουν μακρύνει τα μαλλιά μου.

Στην από κάτω είναι η ζωή.

Σκόρπια λόγια

γεμάτα πιτυρίδα και ξηροδερμία στο βάθος των μαλλιών μου.

Το θηλυκό σου άρωμα δεμένο στο μανίκι μου.

Ήπια κρασί και τώρα μέθυσσα.

Ξερνάω απ' την αρρώστια.

Θαυμαστικά γεμάτη η ατζέντα μου.

Σελίδες ξεσκισμένες η ζωή μου.

Μελάνι θαλασσί και πάνω στα βιβλία μου.

Στις άκρες χρωματίζω τα πουλιά και ζωγραφίζω καράβια.

Μένει ν' αποκοιμηθώ στο πλάι σου, στις άκρες...

Υάκινθος

Βαραίνει μια μελαγχολία την καμπούρα τέτοια

που δεν αρκεί για να σηκώσω κι άλλο βήμα

απόγιναν απ' την απελπισία τα χαμένα

κι αχαριστία εισέπραξα και σπάραξε η φωνή

μιλώντας μπάσα που οι λέξεις μου προδίδουν
μια ταπεινή χιλιοειπωμένη ιστορία
όπου βαρέθηκα με σπρέι να τη γράφω
για ν' αποδείξω της αγάπης τα πρωτεία

τώρα μουγκός κι άλλες φορές σα βραχνιασμένος βάτραχος
που όταν τον φίλεψαν, γίνηκε πρίγκιπας
λίγο πιο έξω απ' τη Βαγδάτη
μένω σκυφτός, αναστενάρης χορευτής στο πάτωμα
που σε αναμμένα κάρβουνα ξερνάει το ρεσιτάλ του

αν θα τ' αντέξω ως το τέλος, θα 'ναι απ' την τύχη ορισμένο
αφού κι η ελπίδα μ' εγκατέλειψε, πεθαίνοντας μισή.
Βροχή κι απόψε στο θολωμένο μου το τζάμι
- κάποτε θόλωναν τα τζάμια, αναστεναγμοί -

λειψή κι η τσέπη, τρύπια κι άδεια όπως πάντα
λειψή η καλοσύνη κι η ευγένεια
- γαμώ το κέρατό μου! -

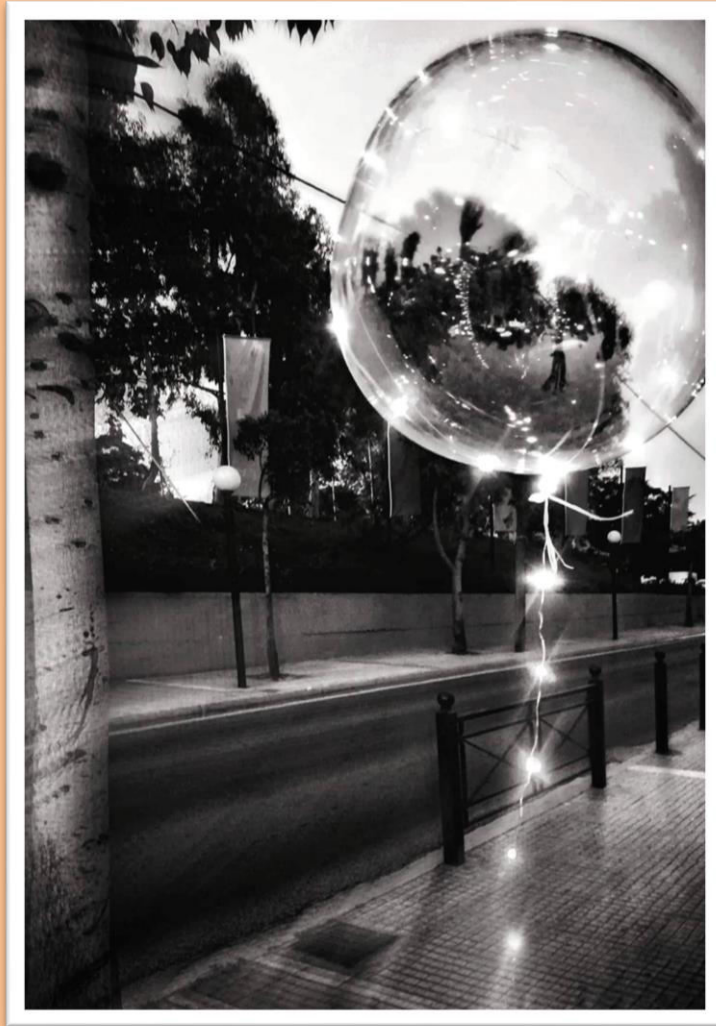
το μερτικό μου το ξεπούλησα για ν' αποδείξω την αγάπη
και μου ανταποδόθηκε με χρόνους μοναξιάς

τώρα μουγκός κι άλλες φορές σα βραχνιασμένος βάτραχος
που όταν τον φίλεψαν, γίνηκε πρίγκιπας
λίγο πιο έξω απ' τη Βαγδάτη
κι άλλες φορές σαν πεινασμένος τυχοδιώχτης
ν' απομυζώ ένα ψίχουλο σαν κάποιο χαρτζιλίκι
για τους κόπους μου.

Εκείνη η ζωή που είχαμε μάθει να τη ζούμε
μες απ' τα χέρια μας τη χάσαμε, σαν ταξιδιάρικο πουλί
και όσα χτίζαμε σαν άλλοι Φαρισαίοι
να καταρρέουνε σαν πύργοι λίγο-λίγο την αυγή
κι αφού η ελπίδα απέθανε που φώλιαζε μισή
αν θα αντέξει ως το τέλος θα 'ναι απ' την τύχη ορισμένο
μισή κι η τσέπη, τρύπια κι άδεια
το μερτικό μου το ξεπούλησα για ν' αγοράσω τη ζωή...

Αφηγητής

Άκουσα, λένε γέροντα το χρόνο π' αναχωρεί
κι εγώ έτσι τον φώναξα, νομίζοντάς το αλήθεια
μα εκείνος το μπαστούνι του, χωρίς να το σκεφτεί
το σήκωσε ψηλά και μου το έχωσε στο στόμα...

Υεμένη

*Μεσάνυχτα και με ξυπνά ο ήχος μιας φωνής
και με ρωτά επίμονα “Τί κάνω και ποια είμαι”
απάντηση δε σκέφτηκα, συγχώρα με αλλά
απ’ τη ζωή μου έμαθα να ‘χω κλειστό το στόμα
και να τ’ ανοίγω μόνο για να πω με μια γουλιά
τα λόγια μου ορθά, κοφτά, σοφά και μετρημένα*

απάντηση δε σκέφτηκα και φώναξα “Αμάν”
μέσα στη ζάλη στ’ όνειρο σε καρτερώ ακόμα
Χριστούγεννα δε γνώρισα, μήτε Πρωτοχρονιά
μήτε κι εφέτος, πέρυσι, τα τελευταία χρόνια

δε γνώρισα άλλη ψυχή, αγάπη να με πει
αγαπημένη, σύντροφο, αμόρε πλάι στο στρώμα
μονάχα εσένα που έφτασες στα χείλη του γκρεμού
και από εκεί μ’ ανέβασες στου ουρανού το δώμα
στα σύννεφα με πέταγες τέλη Καλοκαιριού
που θύμιζε Χριστούγεννα γλυκά κι ονειρεμένα

συγχώρα με αλλά κι απόψε με ξυπνά κάποια φωνή
και μοιάζει να ‘ναι η φωνή απ’ το δικό σου στόμα
- φωνές ακούω ταχτικά και το έψαξα πολύ -
μ’ αναρωτιέμαι αν πέθανα ή αν θέλω νοσοκόμα...

Υάκινθος

Τα χείλη που με μάγεψαν σαν τότε τα ζητώ
απ’ το Θεό σα φάρμακο ευλογημένα είναι
γιατί όσο με φιλέψανε μεθυστικό πιωτό
τίποτα δε μ’ ενόχλησε, μονάχα μια γκαρσόνα

που έκρυψε στα χέρια μου τον λογαριασμό

το αντίο αυτό πληρώνουμε του κόσμου οι πονεμένοι

οι πικραμένοι, οι δύστυχοι που χάσανε καιρό

ψάχνοντας την αγάπη τους, σε μέρα ξεχασμένη

οι ξεγραμμένοι στ' όνειρο που σχίστηκε στα δυο

γιατί κάθε ωραία αρχή κρύβει κι ένα φινάλε

που ίσως πονάει πιο πολύ κι από πληγή ανοιχτή

που ο χρόνος δε τη γιάτρευσε, μηδέ το Καλοκαίρι

που πέρασε, που χάθηκε και πίσω δε θα 'ρθει

μη με ρωτάς για να σου πω τί με πονάει ακόμα

τα μάτια μου πρηστήκανε, κοκκίνισε ο ντουινιάς

το δάκρυ πως να στέρευε; Ποτάμι ρέει στο χώμα

ούτε αν με τρώει η έγνοια πως ακόμα μ' αγαπάς

γιατί τα χρόνια που έλειπες τα μέτρησα για αιώνα

και γέρασε το σώμα μου. Πού είσαι, με κρατάς;

κρατάς φωτογραφίες στην καρδιά αντί για μένα

μα λείπει απ' τα χέρια σου η σάρκα και τα οστά

η αγκαλιά σου αδειανή, σα μια νεκρή χελώνα
που το καβούκι της κενό προσφέρει ζεστασιά
χωρίς να υπάρχει μια ψυχή μέσα να τη ζεστάνει
χωρίς να υπάρχει η αγάπη μας! Αντίο, είμαι καλά...

Οφηλία

Βρέχει απόψε ραγισμένες αγαπούλες
καρδούλες κόκκινες, σπασμένες απ' το χρόνο
κορμιά ανέγγιχτα που πόθησαν κορμί
φιλί που πόθησαν τα χείλη και που στέρεψε

κι εγώ εδώ, στημένη σ' άστατη γωνιά
που άμα τη φυσήξει ο αγέρας, θα τουμπάρω

στον τάφο μου να γράψετε με χρυσαφί μπογιά
“κείτεται εδώ αθάνατη, αλλά δυστυχημένη
όταν την σκέφτεται η πρώιμή του αγάπη”

- βρέχει ο Θεός απόψε, κόκκινα γαρίφαλα -
αλήθεια, τί λουλούδια ρίχνουνε στα μνήματα
και με τί χρώματα στολίζουν τους νεκρούς;

τις πεθαμένες στον καιρό αγάπες, ποιος τις κρύβει
ποιος τις θυμάται και τις μελετά
όταν επέρχεται το αύριο;

- βρέχει απόψε κομματάκια από καρδούλες -
αλήθεια, με τί κίνητρα πυροβολούν τα θύματα
που πέσανε στον έρωτα κι εξαϋλώθηκαν;

όταν πεθάνει, πείτε μου, μ' αγάπη όπως είπαν
πού χάνονται δυο δίδυμες ψυχές που προδοθήκαν;

χάνονται πάνω από τα σύννεφα, όπως προείχαν
για όσα σφραγιστά τα χείλη μας κρατούσαν μυστικό;

Υάκινθος

Τραβάς κουπί σε μια ληγμένη ιστορία
κι είμαι η βάρκα που τη λένε προδοσία
κυλώ στις φλέβες σου
μέσα στο αίμα σου κυκλοφορώ και χάνομαι

μα πλέον μ' ένα βήμα του κορμιού σου
δεν μπορείς να με τελειώσεις

οι μπότες νούμερο τριάντα-εννιά θα μείνουν φυλαγμένες
στο κουτί της βιβλιοθήκης σου, πιο δίπλα απ' τη χημεία

τις φόρεσες και πάτησες μια νύχτα στην ψυχή μου
κι ήρθες μετά να παραδώσεις εργασίες διανυσμάτων
χρωστάς κι ένα σου μάθημα στον πληγωμένο εγωισμό
κι ένα γραπτό διαγώνισμα στη φυσιολογία του έρωτα

τραβάς κουπί σε κάποια θάλασσα που λέγεται επιστροφή
στεριά δεν έχει ο λογισμός για να πατήσεις

- κυλώ στο αίμα σου κι είμαι κομμάτι του κορμιού σου -

φεύγω όπως ήρθα κάποια νύχτα με πανσέληνο
και δε χαρίζω ούτε συγνώμη σε κανέναν
κι όσο στα μάτια με κοιτάς, μην απορείς
φεύγω όπως ήρθα κι είναι αδύνατο να μου αλλάξεις γνώμη...

Οφηλία

Πουλί της Γης και της δροσιάς

πουλί βρεγμένο, βροχερό

στείλε μια ευχή

κι ένα καθάριο μερτικό στον θαλασσοπνιγμένο

που όσο απ' το μαλλί του πιάστηκε να μακροημερεύσει

κατέπεσε σε ξερατά και οσμίστηκε διχόνοια

κάποιοι λίγοι τον εκλάψανε που του 'φυγαν τα χρόνια

ενώ άλλοι γελούσανε που απέμεινε ορφανός

τόσο που πρήστηκαν οι αμυγδαλές μου να φωνάζω

πουλί της Γης και της δροσιάς

πουλί της δόλιας λευτεριάς και της ανάγκης

γαμήσου πια ..! Δε θα 'ρθεις...

Υάκινθος

Απέθανα περμένοντας τα χείλη σου

τα σεβαστά μουνόχειλά σου

στο ύψος του δυσθεώρητου, σεμνότυφου

της κλειτορίδας σου.

Εισπνέοντας καρκίνο και καπνό

προδόθηκα και ήπια πίσσα για νερό

κάηκα κι αναστήθηκα

Γιώργος Κόκκινος

και για κρασί ήπια απ' τον κρίνο.

Σου χάιδευα τα μεταξένια σου μαλλιά

που απλώνονταν στη θάλασσα.

Η πρώτη μας νυχτιά, μακριά απ' το σπίτι...

Κι ύστερα ξύπναγες στο πλάι μου

σε γαλανή αμμουδιά

ώρες αλήτισσες μας κέρναγαν γλυκόπιστο κρασί

και της αγάπης μέλι.

Πνιγήκαμε απ' τα φιλιά στα χείλη

βούλιαξε το πλοίο μας.

Κι εγώ ανεβαίνω, ανεβαίνω

ανεβαίνουμε μαζί, δίχως εσένα Υεμένη.

Υεμένη

Πέρασε η ώρα και σ' αυτή τη ζωή

δε χωρά ο Παράδεισος.

Τελευταία γραμμή στον αγέρα

πιο πέρα, πιο πέρα, πέτα πιο πέρα.

Στο τώρα, στο παντού, στο μετά, να κρεμάσεις ανταύγεια.

Ένα βήμα πιο πέρα, πιο πέρα, πιο πέρα
σήμανε το τέλος μας. Τουφεκιά στον αγέρα!

Κι ούτε κουβέντα στα χείλη, νωπά τα φιλιά
μέρα με τη μέρα

δίχως ευθύνες κι ανάγκες πουθενά
πέντε κορδέλες κρεμασμένες σα σφαίρα.

Λέξεις στο χαρτί, τυπωμένες στα μάτια
κι η ψυχή σε κομμάτια, στο μουντό πρωινό.

Έστω κάποια φορά, τελευταία, σπουδαία
πως μπορώ να σου πω, πως αλλιώς σ' αγαπώ;
Σε λευκό νυφικό, ασπρισμένες βεράντες με θέα...

Οφηλία

Τσιλιμπουρδήσαμε σε ολομόναχους καιρούς
κι αφουγκραστήκαμε της ερημιάς τον χτύπο
γιατί όσα θελήσαμε να πάρουμε προικώα
τα πρόλαβαν τ' αρπακτικά νωρίς να τα γευτούν

εκείνοι βλέπεις είχαν προνοήσει την συντέλεια
και σκόπευαν να' ναι μακρόχρονη η ζωή τους
γι' αυτό και ποδοπάτησαν, λεηλάτησαν ατύχους
που βρέθηκαν στο δρόμο τους να τους απομυζούν

σε μόνους καιρούς τους γυρίζω την πλάτη
κι αυτόματα τρέφομαι από μπάσους ψαλμούς
αφού στην αγάπη δε βρήκα στεφάνι
γαβγίζοντας δένομαι με σάπιους λυγμούς

είναι που ξεπουλήσαμε φθηνά όλο το βιός μας
για ν' αρμενίζουν άλλοι στα δικά μας ιερά
κι εκείνα που πιστεύαμε πως είχανε αξία
λεηλατήθηκαν διαβαίνοντας της πόλης τα σκυλιά

βλέπεις εδώ δε μου χρειάστηκε 'γαμίδα' ν' αναφέρω
γιατί είναι μόνα τους τόσο γαμίδα όλα!
είναι οι καιροί τόσοπισώπλατοι σα δήμιοι, αδίστακτοι
κι ώσπου να φτάσει το πρωί τα χάνεις όλα...

Αφηγητής

*Άλλαξα μόνο το τετράδιο των σκέψεών μου κι όχι τη ζωή.
Τη ζωή δε μπορείς να την αλλάξεις
σε αλλάζει εκείνη όποτε το θελήσει
γιατί μοιάζει με γυναίκα που σε κουμαντάρει, σα τη θάλασσα
που σε παρασύρει, πότε στ' αφρισμένα κύματα και πότε στο βυθό της.*

*Η ζωή μας, ένα μπουκάλι με πετρέλαιο
που το πίνουμε γουλιά-γουλιά τις νύχτες, με πασατέμπο.*

Στάλα τη στάλα το πίνουμε στο μπαλκόνι μονάχοι
κοιτάζοντας τα νυχτοπούλια στο ύπαιθρο
κι ύστερα δίνουμε μια με τον αναπτήρα
και του βάζουμε φωτιά να γίνει πυροτέχνημα.

Η ζωή μας είναι ένα ρέμα δίχως τρεχούμενο νερό
ένα ξερό ποτάμι είναι η ζωή που τρέχει ο αγέρας
εκεί που κατουράνε ζώα είναι η ψυχή μας
κι εκεί που αυτοκτονούνε οι αυτόχειρες παρθένοι
εκεί που μόλις πέσει ο ήλιος ανάποδα
μαζεύονται τα σκουπιδιάρικα αντάμα
με τ' αποφάγια απ' τα πλουσιόσπιτα των Αθηνών.

Εκεί κοιμόμαστε και ξυπνάμε κι ονειρευόμαστε
εκεί μαθαίνουμε για τον έρωτα, μέσα σε γκρεμούς
που με την πρώτη στραβοτιμονιά μας φεύγει το τιμόνι
απ' τα χέρια και πέφτουμε, ολοένα πέφτουμε...

Η ζωή μας είναι ένα δυστύχημα με το αυτοκίνητο
που καρφώνεται απάνω σε μια μάντρα με περικοκλάδες
που καρφώνεται στα σίδερα της Εθνικής.

Μέσα στα αίματα είναι πάντα η ζωή μας
σε διαδρόμους νοσοκομείων ανάμεσα στα ράντζα
και σε ορούς καρφωμένους στα χέρια ερωτευμένων.

Μια σφαίρα είναι η ζωή μας που πετάγεται τη νύχτα
από 'να όπλο και σφηνώνεται στον εγκέφαλο
κι άλλες φορές ένα πιάτο δηλητήριο
γαρνιρισμένο με sauce από χάπια για τα νεύρα
και καθαρό οινόπνευμα.

Ένα κρεβάτι από πάγο ειν' η ζωή μας, τις μέρες
που κάθε τόσο λιώνει στάλα τη στάλα
στο πήγαινε-έλα, όπως λιώνουν οι σόλες μας
σπίτι-δουλειά, δουλειά-σπίτι, φαρμακείο για τα χάπια
δουλειά για την αποτοξίνωση, σπίτι...

Για τον γαμημένο τον ύπνο μας μπροστά στην tv
ένα σπίρτο κι η αγάπη μας, που πήρε φωτιά
- έλα σβήστο! Θέλω να κοιμηθούμε -

Υάκινθος

Χτυπούν χαρμόсуна οι καμπάνες, ελάτε στη γιορτή
γίνεται γάμος σήμερα και έχει απαρτία.
Οι συγγενείς κοιτάζονται με μάτια γουρλωμένα
μα πίσω απ' το χαμόγελο, τί τάχα;
η ζήλια κρύβεται ολοένα κι η κακία.

Τριγύρω οι παράνυφοι μοιράζουν μπομπονιέρες
- ελάτε κύριε, μη στέκεστε, πάρτε κουφέτα! -
- και στα δικά σας, και στα δικά σας, να ζήσετε! -

Έστησε ο χάρος παγανιά στο γλέντι
μα στα μισά της εκκλησιάς παραφυλάει στη γωνία.
Οι συγγενείς χαμογελούν μα είναι στ' αλήθεια ξένοι
κι η νύφη ανεβαίνει ασπροντυμένη...

Για δεσ, παντρεύονται στην εκκλησιά οι ερωτευμένοι
μα είναι στο βάθος της καρδιάς τους χωρισμένοι
αφού κανείς δεν έμαθε, αγάπη τι θα πει...

Υεμένη

Είναι η αρρώστια της ψυχής μία λεπτή ισορροπία

άλλος πηδάει ρεματιές κι άλλος τις αποφεύγει.
Κι εμείς, πότε θα φάμε τα κουφέτα μάτια μου;
Η σοκολάτα άσπρισε και μοιάζει στα μαλλιά μου
κι όσο περνά ο καιρός, θα καταριέμαι την ορφάνια μου...

Υάκινθος

Παράγγειλα τα στέφανα και μαύρο δακτυλίδι
- σου το 'πα! Ο χάρος περιμένει στη γωνία -
για νυφικό ένα πένθιμο ριχτάρι από βελούδο.

Τί να κρατάς φυλακισμένη την αγάπη σου;
Ρίχτη στον άνεμο να φύγει με μανία
να σκορπιστεί το ριζικό στα σκαλοπάτια μου.

Παράγγειλα τα στέφανα και μαύρο δακτυλίδι.
Σύρε και βρες τη μάγισσα που σου 'φτιαξε την προίκα
κι έλα μετά μεσάνυχτα σε 'κείνο το ξωκκλήσι
κι από τα βάθη δύο ανήμπορων καρδιών
που ξέρεις; - Ίσως η αγάπη να καρπίσει -

Θα σου τα στείλω με το πρώτο καρδιοχτύπι, στην αυλή
και με το δεύτερο που θα 'ρθει απ' το κορμί σου

θα έρθω να σε κλέψω απ' τη μοίρα σου...

Υεμένη

Οι συγγενείς κοιτάζονται με μάτια γουρλωμένα
και πίσω απ' το χαμόγελο, τί τάχα;
η ζήλια κρύβεται ολοένα κι η κακία.

Για δεσ, παντρεύονται στην εκκλησιά οι ερωτευμένοι
μα είναι στο βάθος της καρδιάς τους χωρισμένοι
αφού κανείς δεν έμαθε, αγάπη τι θα πει...

Υάκινθος & Υεμένη

Έστησε ο χάρος παγανιά στο γλέντι
στα μεθυσμένα μάτια τους ανάβει πυρκαγιές
- ελάτε κύριε, μη στέκεστε, πάρτε κουφέτα! –
Κι εμείς, πότε θα φάμε τα κουφέτα μάτια μου;
Η σοκολάτα άσπρισε και μοιάζει στα μαλλιά μου
κι όσο περνά ο καιρός, θα καταριέμαι την ορφάνια μου...

Υάκινθος

Είναι η αρρώστια της ψυχής μία λεπτή ισορροπία
άλλος πηδάει ρεματιές κι άλλος τις αποφεύγει.

Σ' ένα δωμάτιο σκοτεινό, τί σε κρατά κλεισμένη;

Φυλακισμένη απ' τον κόσμο π' απαρνήθηκες;

Τη νύφη ψάχνω. Ω! τι χαρά, είναι η δική μου αγαπημένη...

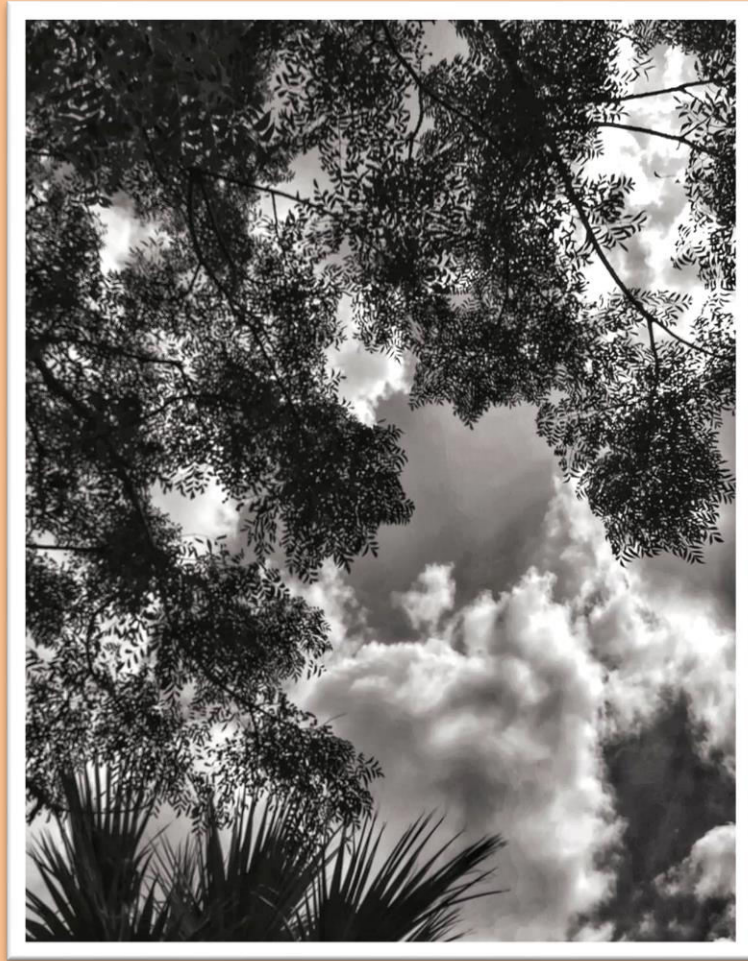
Αφηγητής

Το μελάνι που χρησιμοποίησα για να καταγράψω

όλα τα παραπάνω, είναι κατάμαυρο...

Αναρωτιέμαι, μήπως το στίλο μου γράφει

με το χρώμα της ψυχής. ΚΑΤΑΜΑΥΡΟ!

Υεμένη

*Ήρθαν στιγμές που με ρωτούσες αν υπάρχω
και απορούσες αν ήμουν μία εικόνα ακόμα
λαθρεπιβάτες σ' ένα όνειρο που τέλειωσε
αγκαλιασμένοι σ' ένα μουσκεμένο στρώμα*

*και με τσιμπούσες με λαχτάρα στο λαιμό
με τα φιλιά να καίνε χρόνια*

κλέβοντας μόνο δυο ανάσες τελευταίες

να τις έχεις να πορεύεσαι

μόνο τα δάκρυα μαρτυράνε πως υπήρξες

- τί κι αν σ' αισθάνομαι κοντά

τί κι αν τα χείλη σου φιλώ σαν πρώτα; -

λαθρεπιβάτες σ' ένα όνειρο που τέλειωσε

ξένα καλώδια ανάμεσά μας, μπλέχτηκαν

κι ανάβουνε φωτιά

να κάψουν κάθε ανάμνησή μας που τη νιώσαμε

μέσα στο τρένο, έρημοι εμείς, της συμφοράς

λίμνες τα δάκρυα

και κοίτα πως παγώσανε στο κρύο

ήρθες και έφυγες, θαρρώ σε μια νυχτιά

με τα κορμιά μας ξαναμμένα σ' ένα πάθος

με το μυαλό και την καρδιά να έχει μάθει

τι στοιχίζει ένα λάθος

κι είναι της μοίρας το γραμμένο

πως το τρένο δε θα φτάσει πουθενά

λιώμα η αγάπη, σ' ένα πάτωμα γερμένη
να μετράει τα λεπτά
κι οι νύχτες όλες μαζεμένες μία-μία
να γυρεύουνε αντίδοτο στο κλάμα...

Υάκινθος

Η ζωή μου είναι μια μπάλα που όλο τρέχει
κάποιοι βρέθηκαν στο δρόμο και την κλώττησαν
οι πληγές μου πόσο μάτωσαν, δε ρώτησαν
κι η ψυχή μου, αν τους βαστά κι αν τους αντέχει

περιθώρια δεν υπάρχουν για μπαλώματα
πήρα προίκα απ' την πίκρα τα διπλώματα
κι όλο τρέχω και γυρνώ στις κατηφόρες
ένα μέρος να πλαγιάσω ψάχνω ώρες

φαίνεται πως ξέχασες τ' αγέρι στα μαλλιά
τις Κυριακές που άλειφε τα χείλη η δροσιά
ο ήλιος μοσχοβόλαγε τ' αγέννητα φιλιά σου
και στων ματιών τις άκρες κυλούσε η πεθυμιά

φαίνεται πως χάθηκα για πάντα απ' τη θωριά σου

τα χέρια μου ζωγράφισαν ρόδινα τα φτερά σου
απ' όπου κι αν περάσαμε, τα χνάρια μας ζεστά
τη χαραυγή που σ' έντυσα λευκόχρυσα φιλιά

η ζωή μου είναι μια μπάλα που όλο τρέχει
κάποιοι βρέθηκαν στο δρόμο και την άρπαξαν
τα όνειρά μου πόσο ράγισαν, δεν άργησαν
κι η ψυχή μου ένα χαλί στα καθωσπρέπει...

Χορωδία

Μονάχος μου περίμενα στη στάση
του τρένου, γύρω άδεια η αποβάθρα
και ξάφνου μια κοπέλα πλησιάζει
- τί κάνεις παλικάρι; τί χαμπάρια; -

Ρωτούσε μες τα μάτια μου, το βλέμμα
λες κι έψαχνε να βρει τον εαυτό της
του κόσμου είχε έρθει η συντέλεια
τον φίλο είχε χάσει κι άνθρωπό της.

Λαχτάρησα τα στήθη, τα μαλλιά της
το θείο της κορμί, της τύχης ζάρια

με έρωτα πληγώθηκε η καρδιά της

- ποτέ πια παλικάρι άλλα χάρδια -

Κρατούσε το τηλέφωνο στα χέρια

το πέταξε με βία στα δικά μου

ξεκλείδωσε αγόρι μου τ' αστέρια

μα πρώτα απαθανάτησ' τη ματιά μου.

Τα δάκρυα θολά στα βλέφαρά της

κρυστάλλινα διαμάντια σκορπισμένα

με πείσμα είχε σκοτώσει τα όνειρά της

- ποτέ πια παλικάρι μου άλλο ψέμα -

Κι ερχότανε το τρένο κι ολοένα

πλησίαζε στην άδεια αποβάθρα

σφιγμένα τα φιλιά της κερασμένα

μα χάρισε στα χείλη μου δυο άστρα

Αμέσως φεύγει τώρα από κοντά μου

την είδα να πετάγεται στις ράγες

- αλίμονο, μα τί έζησες καρδιά μου;

σε σκότωσαν του κόσμου οι φονιάδες; -

Υάκινθος

Κοίταζα την ώρα, προσπερνούσες
σερβίριζες κρασί της ευτυχίας
στα μάτια μου με έρωτα μιλούσες
το βλέμμα μιας αιώνιας προσδοκίας.

Παράγγειλα ζωή απ' τη ζωή σου
φιλί, πάνω στα χείλη μου να γιάνω
με ρώτησες "τι θέλω παραπάνω"
μια στάλα απ' τα βάθη της ψυχής σου.

Τί μέρα είναι αυτή που με δικάζει;
το χρόνο σταματά σ' ένα τραπέζι
αφήνει την καρδιά μόνη να παίζει
κομπάρσο σ' ένα βάλς που πλησιάζει.

Μα στάθηκα στην έξοδο του ονείρου
απόψε που σκορπίζεται η μαγεία
κλειδώνει τα συρτάρια ενός γραφείου
μαζεύει όλα τ' αγκάθια η ευτυχία.

Τα μάτια μες τα μάτια μου, κολλούσες

Γιώργος Κόκκινος

και μοίραζες ποτά και ελιξίρια
αγάπη αν ήπια, νιώθω να ρωτούσες
τ' αστέρια, ανεκτίμητα στολίδια.

Μια νότα να 'χα ακόμα απ' τη φωνή σου
κρυφή, σα φυλακτό για τα ταξίδια
προσκύνησα τα χνάρια της ψυχής σου
πνοές ζωγραφισμένες σε ποτήρια...

Υεμένη

Ήρθαν στιγμές που με ρωτούσες αν υπάρχω
και απορούσες αν ήμουν μία εικόνα ακόμα
λαθρεπιβάτες σ' ένα όνειρο που τέλειωσε
αγκαλιασμένοι σ' ένα μουσκεμένο στρώμα

και με τσιμπούσες με λαχτάρα στο λαιμό
με τα φιλιά να καίνε χρόνια...

Υάκινθος

Μόνο τα δάκρυα μαρτυράνε πως υπήρξες
- τί κι αν σ' αισθάνομαι κοντά
τί κι αν τα χείλη σου φιλώ σαν πρώτα; -

Λαθρεπιβάτες σ' ένα όνειρο που τέλειωσε

- η Αγάπη -

ξένα καλώδια ανάμεσά μας, μπλέχτηκαν

κι ανάβουνε φωτιά

να κάψουν κάθε ανάμνησή μας που τη νιώσαμε

μέσα στο τρένο, έρημοι εμείς, της συμφοράς

λίμνες τα δάκρυα

και κοίτα πως παγώσανε στο κρύο

ήρθες και έφυγες, θαρρώ σε μια νυχτιά

με τα κορμιά μας ξαναμμένα σ' ένα πάθος

με το μυαλό και την καρδιά να έχει μάθει

τι στοιχίζει ένα λάθος...

Υάκινθος & Υεμένη

Κι είναι της μοίρας το γραμμένο

πως το τρένο δε θα φτάσει πουθενά

λιώμα η αγάπη, σ' ένα πάτωμα γερμένη

να μετράει τα λεπτά

κι οι νύχτες όλες μαζεμένες μία-μία
να γυρεύουνε αντίδοτο στο κλάμα...

Αφηγητής

Τα μάτια της δε μ' είδανε ούτε στάλα
κοιτούσε λες, αμήχανα τις θέσεις
γεμάτο το βαγόνι μ' επιβάτες
επόμενος σταθμός, οι έρωτές της.

Στα μάτια της τα θεία, δυο καθρέπτες
καθρέπτιζαν, τη γλύκα της ψυχής της
τα μαύρα της μαλλιά πλημμυρισμένα
το μαύρο παντελόني μ' ετικέτες.

Μονάχα να ξανάβλεπα τα μάτια
μια στάλα να τηςμίλαγα στα χείλη
από έρωτος αγκάλη, ξεπεσμένος
κι ας μου έγνεφε, αν έχει αλλού καντήλι
κι αν φέγγει, της ψυχής της τ' αγιασμένα.

Κι απέμεινα μονάχος στο βαγόνι
το τρένο να ουρλιάζει, να χτυπιέται

πρότερον θνητοί IV

στις ράγες του πετάχτε με κι εμένα
ανίκανη η καρδιά μου ν' αγαπιέται...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

(στίχοι γραμμένοι σε πακέτα τσιγάρων μέσα στη φυλακή μου)

Υάκινθος

Τα λόγια όμορφα και όμορφες οι ώρες
μα φεύγουν έτσι από τα μάτια μας, σαν τρένα
λες και φορτώσαν τις στιγμές μας και τις κλέψανε

φιλιά με δάκρυ οι αναμνήσεις, χαρισμένα

μέσα στον έρημο σταθμό, πάνε και έρχονται τα τρένα

μη με ρωτήσεις να σου πω, έχω εισιτήριο διπλό

απλά δεν έχω προορισμό και δεν υπάρχω για κανέναν

- αν θέλεις έλα. Κρατώ μια θέση και για σένα. -

Υεμένη

Απ' τα βαγόνια κατεβαίνουν οι αγάπες

που δεν αντέξανε ποτέ το χωρισμό

με τα φτερά τους τα σπασμένα

άυλοι άνθρωποι, κορμιά αγανακτισμένα

που μάθαν πρόστυχο πως είναι πως το φιλί

και σουλατσάρουνε σκυφτοί στις αποβάθρες

κι η μέρα δε θα τους χαρίσει άλλο πρωί

ό,τι κομμάτια έχει γίνει, γίνεται άνεμος

και στο παρόν, το παρελθόν μας δεν κολλάει

όταν ραγίσει το γυαλί, ένα κομμάτι του αρκεί

σαν το μαχαίρι όλο το σώμα να τρυπάει...

Υάκινθος

Κρατούν βαλίτσες με χιλιάδες αναμνήσεις
με το κορμί να κουβαλάει τις πληγές
τη μνήμη, μάτια μου, δεν σβήνεις όταν θες
σε σβήνει εκείνη με τη μία, όταν θελήσει
όταν το βάρος της κανείς δε θα κρατήσει...

Υάκινθος & Υεμένη

Ό,τι κομμάτια έχει γίνει, γίνεται άνεμος
και στο παρόν, το παρελθόν μας δεν κολλάει
όταν ραγίσει το γυαλί, ένα κομμάτι του αρκεί
σαν το μαχαίρι όλο το σώμα να τρυπάει...

Υάκινθος

- Σώπα -

δεν υπερβάλω, έτσι εκφράζω εγώ την αγάπη
γράφω στο άψυχο χαρτί, με το μελάνι της ψυχής
τ' απωθημένα μου

αυτοί είναι οι άγραφοι κανόνες
μα όσο και να ψάξεις δε θα τους βρεις

- Σώπα -

και πες μου αν οι μυγδαλιές κι οι παπαρούνες της Άνοιξης
έχουν ανθίσει στα περβόλια του ονείρου...

Υεμένη

Μια πεθαμένη μέρα χύνεται σ' ένα παγωμένο ποτήρι.
Ίσα με δέκα πεθαμένα χρόνια μακριά απ' την αγκαλιά σου

μακριά απ' την αγκαλιά σου αγάπη μου
νεκρά είναι τα κύτταρά μου
αμίλητη η ανάσα μου, ψυχρά τα δάκρυά μου
μακριά απ' την αγκαλιά σου αστέρι μου, δε λάμπω
δεν είμαι, μήτε υπάρχω σ' ένα άδειο σκηνικό

γιατί γεμίζει και ζεσταίνεται η μέρα
όταν οι δυο γίνονται ΕΝΑ και κολλάνε
κι αν τύχει ν' αποκολληθούν, θρηνούν το μισεμό...

Υάκινθος

Είναι αβάσταχτος καημός όταν ψελλίζεις απ' τα χείλη σου τ' Αντίο
και πιο βαρύ όταν τα χείλη εννοούν το χωρισμό
είναι σκληρό ν' αργοπεθαίνεις, έτσι αμίλητος

σαν το κερί που έμεινε στην άκρη αργοπεθαίνοντας λειψό

είναι σκληρός κι ο χωρισμός όταν επέρχεται
κι εσύ κοιτάς αμέτοχος, μην έχοντας τη δύναμη μακριά να τον κρατήσεις.

Μακριά απ' την αγκαλιά σου αγάπη μου, είμαι μισός
και το χαμόγελο πάει χρόνια που 'χει να φανεί στα χείλη

«ΧΑΜΟΓΕΛΟ» τί αστεία λέξη;

ένας χαμός και ένας γέλωτας είρωνας
κι εκεί που πήγε ίσα μια στάλα το στόμα να τσακίσει, μάντεψε!
χύθηκε η μέρα μου σ' ένα ποτήρι αδειανό...

Υεμένη

Μου 'πες θα βγει ο Αυγερινός, μα κάπου χάθηκε το φως
μου 'πες θα 'ρθει η Ανατολή και πως θ' ανάψει ένα κερί
μα στον τυφλό, έστω κι αυτό μοιάζει με ψέμα

υπάρχω ακόμα κι αν ζω δίχως σώμα
υπάρχουν για σένα, υπάρχουν κρυμμένα
μια ανάσα, μια σκέψη, μια νέα αρχή

πετρόψαρα ρίξτε στον πάτο ν' ανθίσει
λουλούδι που γέλασε, ανθός που θρηνεί
στον πάτο της λίμνης υπάρχει μια τύχη
κρυμμένη στον βούρκο, κρυμμένη μια ευχή

κι αυτός που αγάπησε, αυτός που χωρίζει
θα είναι διπλά τυχερός σαν τη βρει...

Υάκινθος & Υεμένη

Σημαίνουν Χριστούγεννα, η μαύρη γιορτή
στον πάτο της λίμνης υπάρχει μια τύχη
κρυμμένη στον βούρκο, κρυμμένη μια ευχή

πετρόψαρα ρίξτε στον πάτο ν' ανθίσει
λουλούδι που γέλασε, ανθός που θρηνεί
κι αυτός που αγάπησε, αυτός που χωρίζει
θα είναι διπλά τυχερός σαν τη βρει...

Υάκινθος

Τις γέφυρες που αργά αργά τις χτίζαμε
στις απαρχές του έρωτα που ανθίζαμε
μη τις πληγώσουμε αγαπημένη

μαζί κι οι δυο τη μάχη δώσαμε
σαν τις καρδιές μας τις ενώσαμε
ας λησμονήσουμε τα λάθη λατρεμένη

πλίνθους, διαμάντια, λόγια ρίξαμε
κι αγάλι αγάλι έτσι τις χτίσαμε
να μας ζηλεύουν οι ερωτευμένοι...

Υεμένη

Χίλια λουλούδια τις στολίσουμε
κήπους, παρτέρια, ρόδα ανθίσουμε
να μαραζώσουμε ευτυχισμένοι

μπρος στη φιλία μας που αρχίσαμε
με την αγάπη όπου γεμίσαμε
μη τη σπιλώσουμε ναυαγισμένοι

δάκρυα και πόνο σε ποτίσαμε
στη φυλακή, αγκαλιά, σε κλείσαμε
φύγε ελεύθερη, σαν πρώτα αθωωμένη...

Υάκινθος & Υεμένη

Υπάρχω ακόμα κι αν ζω δίχως σώμα
υπάρχουν για σένα, υπάρχουν κρυμμένα
μια ανάσα, μια σκέψη, μια νέα αρχή

γιατί γεμίζει και ζεσταίνεται η μέρα
όταν οι δυο γίνονται ΕΝΑ και κολλάνε
κι αν τύχει ν' αποκολληθούν, θρηνούν το μισεμό...

Υάκινθος

Ανάθεμα κι αν ήξερα τί έχεις επιλέξει
που βρίσκεσαι, που πιάνεσαι, με τί καημό μεθάς
ποιος άνεμος τα μάτια σου γι' απόψε να τα βρέχει
που χάνεσαι, τί αισθάνεσαι, πως πνίγεις το λυγμό;

θα ήθελα να μάθαινα ποιον έχεις επιλέξει
ποιος σ' έχει επιλέξει, επί λέξη επιλέξει
ποιος πιάνει το χεράκι σου, το σφίγγει λέξη-λέξη
και χάδι-χάδι σβήνει μια αγάπη στον καιρό

καιρός βαρύς, απόβραδο, πεθύμησα τα χείλη
η ζέστη μ' έχει κάνει να ζητώ λίγη δροσιά

δροσιά μόνο τα χείλη σου με κέρασαν Απρίλη
και ψες κατακαλόκαιρο με έλουσαν με θυμό

βαθύς λυγμός ακούγεται, πολλά φεγγάρια πέφτουν
οι μέρες εναλλάσσονται με γκρίζες συννεφίες
τα μάτια σου ζωγράφισα μια νύχτα με μολύβι
και να που πυροβόλησαν με σφαίρα, τις καρδιές

μα τώρα πάει πέθανε, δε μένει εδώ αγάπη
και δες, τα τριαντάφυλλα μαράθηκαν κι αυτά
αν κάποτε με μέθαγαν δροσοσταλιά και δάκρυ
τα σύννεφα μας κρύψανε και ψάχνω στα τυφλά

θα ήθελα να μάθαινα ποιον έχεις επιλέξει
ποιος σ' έχει επιλέξει, επί λέξη επιλέξει
ποιος πιάνει το χεράκι σου, το σφίγγει λέξη-λέξη
και χάδι-χάδι χάνεται μι' αγάπη απ' τα παλιά...

Υεμένη

Γλυκοχαράζει η αυγή
του κόσμου χρώματα
θα λάμπουνε σε λίγο

Γιώργος Κόκκινος

κι ο πετεινός φωνάζει
τη νέα μέρα που χαράζει

άκου το πρωινό τιτίβισμα στ' αγέρι
η πρώτη λάμψη τ' Αυγερινού
το πρόσωπο λευκό, ως δείχνει
χρώμα δεν έχει πια του δειλινού
και η φωνή δειλά-δειλά ακούγεται

σε συμφωνία μουσική ξεχύνεται
παντρεύεται τον ήχο της αγάπης
βουλιάζει στα νερά της αυταπάτης
κι όλο φωνάζει, όλο ζητά

μαγευτικό μου εσύ στολίδι
από τα πέρατα του κόσμου
- λησμονημένη μου αγάπη -
μη δώσεις θλίψη στην καρδιά
που 'ναι για χρόνια μοναχή
και προδομένη...

Υάκινθος

Βρήκα μί' απόσταση ελάχιστη, το αύριο να μας ορίζει

το σήμερα να γίνεται ο κόσμος μας

το χθες να πλάθεται απ' την πνοή μας

καυτές ανάσες, μάτια μισόκλειστα, χείλη μπλεγμένα

κι εγώ μυρίζω στα παπλώματα

το θηλυκό σου άρωμα, "Υεμένη"

δε φεύγει οσμή από τα ρούχα ή το κορμί μου

κι ούτε που θέλω να τη βγάλω απ' το μυαλό

γιατί στα χείλη βρήκα ίδιο τον εαυτό μου

τις μεθυσμένες κόρες των ματιών, στα ναύλα μου

μα το ταξίδι αυτό θα σύρουμε παρέα

- μη φεύγεις - μήτε λεπτό μη χάνεσαι απ' τη ζωή μου

γιατί και το μικρό, το δευτερόλεπτο που φεύγει είναι κόστος

ένα φιλί λιγότερο στην πανδαισία.

Κι έχει το χρώμα γαλανό, με πιτσιλιές πινέλου η οροφή του

και δε μας νοιάζει πιότερο, παρά στον έρωτά μας

να 'χει δροσιά το πρωινό που θα ξυπνούμε

χαράματα να σμίγουμε στο ΕΝΑ τη μαγεία.

*Κι έχει το χρώμα καστανό, στα μάτια και τα χείλη
που όταν ματώσουν γίνονται τριαντάφυλλα στο πάθος
και δε μας μέλλει η ζωή αν γίνει μερτικό τους
παρά μονάχα το κορμί να μαρτυράει "Υεμένη"...*

Υάκινθος & Υεμένη

*Κι έχει το χρώμα γαλανό, με πιτσιλιές πινέλου η οροφή του
και δε μας νοιάζει πιότερο, παρά στον έρωτά μας
να 'χει δροσιά το πρωινό που θα ξυπνούμε
χαράματα να σμίγουμε στο ΕΝΑ τη μαγεία*

*έχει το χρώμα καστανό, στα μάτια και τα χείλη
που όταν ματώσουν γίνονται τριαντάφυλλα στο πάθος
και δε μας μέλλει η ζωή αν γίνει μερτικό τους
σαν το ταξίδι αυτό θα σύρουμε παρέα...*

Υάκινθος

*Περπάταγα για ώρες, ξημερώματα
τριγύρω απ' τη μικρή τη γειτονιά σου
- πού να 'ναι η αγάπη μου, πού χάθηκε*

πού βρίσκονται τα πορφυρά φιλιά σου; -

στα μαύρα είχα ντύσει το κορμάκι μου
κι η μπλούζα ασορτί με την ψυχή μου
τί έκανα κι αμάρτησα καλή μου
και μένω να στερούμαι το φιλί;

στα σπίτια, οι γειτόνοι θα κοιμόντουσαν
το φως στο παραθύρι σου αναμμένο
- για 'κείνο το μικρό παραθυράκι σου μιλώ -
που λάμπανε τ' αστέρια μια νυχτιά
στα κοριτσίστικα σεντόνια σα με είχες ξαπλωμένο

δεν έπαυε στιγμή ν' απουσιάζει
το στόμα σου απ' το δικό μου στόμα
για ό,τι κι αν σε παίνευα κορίτσι μου
τα χείλη σου με γέμιζαν με χρώμα

μου έλεγες, τα μάτια μου πως έλειπαν
και τα ήθελες κοντά σου όλη μέρα
τα χέρια μου σε μάγευαν, μου έλεγες, θυμάσαι;
μα ο έρωτας δεν πήγε παραπέρα

περπάταγα για ώρα τα χαράματα
με βρήκε ξαφνική λιποθυμία
τα χέρια μου μαζεύτηκαν κατάχαμα
και έκλαιγα μ' ανείπωτη μανία

τί κι αν το όνομά σου στριφογύριζε
στο στόμα, το λαιμό, τα σωθικά μου;
κατράμι - δειλινό μας εξουσίασε
- ρωτάς αν θέλει ακόμα η καρδιά μου; -

πού πήγε τόση αγάπη σου, πού χάθηκε
πού βρίσκονται τα λόγια της φωνής σου;
πού να 'ναι η αγάπη μου, πού χάθηκε
πού βρίσκονται τα μάτια της ψυχής μου;

...

ΤΕΛΟΣ

Γιώργος Κόκκινος

ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΘΝΗΤΟΙ IV

Δεκέμβριος - 2018

